

mára készített minisztériumi kiadványukban is jelen van ez az ének. Aysenur Ebru Vakkasoğlu „Irodalmunk legszebb anyaveresei” című kötetében szerepel Yavuz Bülent Bakiler „Anamın türkülerini” (Anyám népdalai) című verse. Olvasásakor az „E dalra tanított anyám” hangulata tölthetné be a lelkünket, ám a meghitt érzésbe nem kis öröm vegyül. A vers végén hívó hangon szólítja a költő a krími Szinánt. Ezzel a lelkülettel akarja, hogy a saját hangja Esztergomban harsogjon. Bakiler 1936-ban született. Abban az évben, amelyben a „Budavári Te Deum”-ot bemutatták...

Buda nevéhez különös jelentés tapad. „Kızıl Elma (Kızılelma) (Piros Alma) volt a török neve. Az elma (alma) a birodalmi almára utal. Ha Rómában pillantjuk meg, a pápa egykori földi hatalmára is gondolhatunk, vagy arra, hogy a kereszténységnek – a hitnek és a császárságnak az összhangját fejezte ki az, ha a császár fejére a pápa helyezte a koronát. Ezzel függ össze az említett török városnév. Ugyanis az nem csupán Budára vonatkozott, hanem Rómára, Bécsre és Moszkvára is. Túl valóságos és számunkra szörnyű terv rejlik e névben. Ezért csak azt a reményemet fejezhetem ki, hogy talán Európa népei elmondhatják valamikor, hogy az iszlám hitűek számára ez olyan helynév, mint nekünk Eldorádó.

6. Zrínyi vére

Titkokról suttognak a Dráva hullámai, habjai. Titok honol a Sub Rosa alatt. Eposz érett két testvér tolla alatt. Zrínyi Miklósé az eredeti, öccséné, Zrínyi Péteré a fordítás – horvát nyelven. Az idő-közület kristálytömbjén át talán a sercegő, lázasan forgó lúdtollak visszhangját is újra hallhatjuk. Lelkünkben tovább érlelődhet, érhet az a titok, amelyet se a halál-erdő homálya, se a bécsújhelyi vérpád nem fed fel a számunkra soha többé.

„Zrínyi vére mosta Bécsset, / S senki boszúszút nem állt;...” (Kölcsy Ferenc: Rebellis

vers). Úgy érezzük, vak végzet kövesedett meg előttünk. Kiált Patak vára, napfényben, fényvarázsban, feneketlen mély éjszakában. Visszhang kél-e a messzeségből, a költő, író és hadvezér szülőföldjéről? Négyszáz év komorlik ködös messzeségből, de nap született: Nap! Páros csillagzat költözött az égre – két nép repeső szívébe.

1620., 1621. – áldott születésük éve. Időmalom örül bút, keservet és örömet, de megmarad a dal, az ének az eposz, mely a legnemesebb emberi lélekből az égbe száll. Harmatozása, a vágy, a szárnyalás élménye itt marad közöttünk. Út, élet és igazság, mint tiszta forrás jelenik meg előttünk, és az, ahogy ez igazi, nagy teljességben megvalósulhat itt, a magyar glóbuszon.

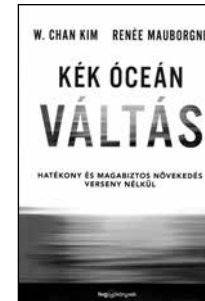
Két testvér! Egyikük a magyarok, másikuk a horvátok költője. Miklós így szól: „Ne bánts a magyart!”, és pokoli, irigy erők fékeztek legszebb megvalósulásában. Péter a horvátok barokk költője lett. Zrínyi Miklós halála után a horvátok nagy reménye.

A Dráva az olasz Alpokból is hoz vizet a magyar földre. Három nép találkozik két testvér művészetében. Zrínyi Miklós nem azt írta meg, amit már Torquato Tasso megalkotott korábban, hanem azt hozta létre, illetve ahhoz hasonló nagy művet, amelyet az olasz költő a mi földünkön, a mi csillagzatunk alatt megalkotott volna, ha nyelvünket kapja ajándékkul az édesanyjától.

Zrínyi Péter a Bodrog mellett, a titokzatos rózsa alatt, társaival együtt tervet szőtt függetlenségünkről, szabadságunkról. Bécsújhelyben 1671-ben a vérpádon omlott ki drága vére. Öt évvel később a leánya, Zrínyi Ilona világra hozta Borsiban a mi nagy reménységünket, II. Rákóczi Ferencet.

Polcra való

– főszerkesztői könyvajánlók –

A címre tekintve bocsássuk előre: nem vízgazdálkodási vagy halbiológiai könyvről van szó. A kötet, tárgya szerint, a versenyszférában működő cégeknek készült, ám a benne kifejtett gondolkodási paradigma

általános érvényű lehet minden típusú (költészetési, nonprofit stb.) szervezet számára. A „kék óceán” fogalom olyan gyarapodási útmutató, amely elveti a mások rovására történő terjeszkedést (az a hagyományos, ún. „vörös óceán” szemlélet), és a piacteret új módját kínálja, hátat fordítva a klasszikus közgazdaságtan termelési lehetőség függvénygömbjén alapuló megközelítésének. A „kék óceán” követői nem a meglévő vevőkért indulnak harcra, hanem adott funkciójú termékek adott piacán új kereslet teremtésével generálnak új vásárlókat. A kulcsszó a vevői hasznosság. A folyamatot a könyv szerzői öt lépésben mutatják be, mondanivalójukat konkrét és szemléletes megoldásokkal alátámasztva. Akik ismerik, azoknak nem lesz újdonság az ActyFry krumplisütő, a Salesforce.com ügyfélkapcsolat-kezelő szoftver, a citizenM szállodalánc, a Cirque du Soleil társulat és más példák. Hasznos és szórakoztató kötet, nemcsak cégvezetőknek ajánlom!

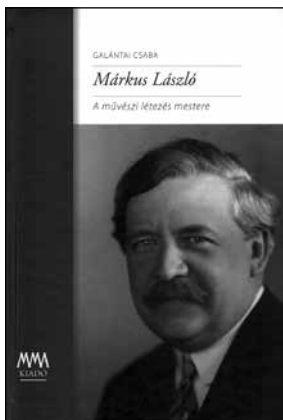
W. Chan Kim – Renée Mauborgne: Kék óceán váltás. Hatékony és magabiztos növekedés verseny nélkül. Fordította: Hegedűs Péter. HVG Kiadó, Budapest, 2018. 344 o. ISBN 978-963-304-711-8

Lehet, hogy figyelmetlen voltam, de mintha nem ütötte volna át a tömegmédiá ingerküszöbét az internet tavalyi ötvenedik születésnapja. Mert az első hálózat, az ARPANET, az Egyesült Államok

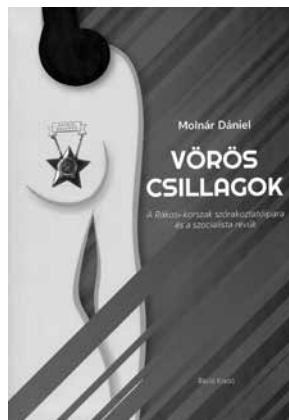
négy egyeteme között 1969. szeptember–december folyamán épült ki. S hogy azoknak is igazuk legyen, akik a tudományos-technikai fejlődés mérföldköveit a hadiipari fejlesztésekből eredeztetik: az ARPA ügynökség katonai irányítás alatt állt, s az internetworking – az internet később e szóból rövidült – létrehozását eredetileg a fegyverkezési verseny ihlette. De hol vagyunk már ettől! A szerző a témában minden bizonnyal az ország első számú szakértője, publikál róla, a műegyetem tanítja. Ebben a kötetében mindent összefoglalt. A hálózatépítés rejtelmait, a gépek történetét, a világháló kialakulását; sok-sok kis lépés: fórumok, piacterek, zeneletöltések, keresőprogramok, blogolás, chatelés, fotók, wikipédia. Aztán jön a közösségi média, Facebook és Twitter, aztán a streaming, Netflix és Spotify; hadd ne folytassam. A végét úgysem látni. Az utolsó fejezet a jövő kihívásairól szól, de mire olvasom, ez a jelen. Szóval, hogy ne csak a telefonod legyen okos, van itt ez a könyv...

Szűts Zoltán: Online. Az internetes kommunikáció és média története, elmélete és jelenségei. Wolters Kluwer Hungary, Budapest, 2018. 488 o. ISBN 978-963-295-778-4

A színháztörténet két Márkus Lászlót tart számon. Egyikük, a jellegzetes hangú, közismert színművész, a Madách Színház tagja volt. Másikuk a század első felének nagy formátumú színházi szakembere – rendező, díszlet- és jelmeztervező, drámaíró, kritikus, művészetpedagógus –, 1923-tól az Operaház főrendezője, 1935–44 között igazgatója. Mondanom sem kell, a kötet az utóbbi Márkusról szól. Az operarendezőről, akinek nevéhez *A csodálatos mandarin* 1931-es bemutatása fűződhetett volna – ha a premier el nem marad. Ővé lett viszont a *Háry János* és a *Székely fonó* ősbemutatója. Igazgatóként a fiatalon elhunyt Radnai Miklós örökébe lépve tovább építette az „aranykort”, következetesen képviselve az irodalmi alapanyagból táplálkozó, egyszerre látványos és zeneileg tiszta színházi eszményt. Emellett a magyar táncművészet jövőjét meghatározó döntéseket hozott: kinevezte Harangozó Gyulát vezető koreográfusnak, s meghívta Nádas Ferencet az operai balettiskola újjászervezésére. Ezzel hozzájárult a nemzeti balettművészet és balettktatás megalapozásához. A kötet teljes értékű monográfia: a pályakép kronologikus és tematikus ismertetése, számos fénykép, a színházi munkák jegyzéke, bibliográfia és mutatók.

Galántai Csaba: Márkus László. A művészi létezés mestere. MMA Kiadó, Budapest, 2018. 264 o. ISBN 978-615-5869-03-7

Az ellentmondás éles: a munkásállam eszméjén és a parasztság ideológiai meggyőzésén alapuló kommunista rendszer nem csak élni hagyta, de igyekezett átnevelni a „könyvű műfaj” képviselőit. A vándorcirkuszosok, artisták és egyéb komédiások állami vállalatok és revűszínházak keretében folytathatták „népszórakoztató” tevékenységüket, a „szocialista kultúra” nagyobb dicsőségére. Ne nézzük le őket: hivatásuk magaslatán álló, hihetetlen munkabírással rendelkező, szakmájukat életre választó személyekről van szó. S valóban: akárhány művészettörténeti-művészetpolitikai elemzés készült az ötvenes évekről, a szórakoztatóipar mintha nem létezett volna: a cirkusszal nem „cirkuszoltak”. Pedig a politikai szándékok itt nyertek teret igazán. Átszervezés átszervezést követett, hogy fogást találjanak egy olyan világon, amelynek lényege a kötetlenség. A fiatal szerző bámulatos otthonossággal mozog az intézmények, nagy egyéniségek és műfajok között, számos interjút készített még élő szemtanúkkal. E témának ma Magyarországon nincs nála jobb ismerője. A kötetben a tánc „Táncosok – a professzionalizálódó szakma páriái” címmel kapott fejezetet – s ebben minden benne van.

Molnár Dániel: Vörös csillagok. A Rákosi-korszak szórakoztatóipara és a szocialista revűk. Ráció Kiadó, Budapest, 2019. 496 o. ISBN 978-615-5675-23-2

A huszadik századi magyar történelem ellentmondásait jól jellemzi, hogy Dohnányi Ernőt, a kiváló zeneszerzőt, zongoraművészt, karmestert a Zeneművészeti Főiskola igazgatói állásából – a Tanácsköztársaság idején viselt zenei direktórium tagysága miatt – jobboldali kormány váltotta le, majd 1934–43 közötti újabb zeneakadémiai vezetői periódusa, s ezzel összefüggő felsőházi tagysága utóéletként 1945-ben egy baloldali kormány minősítette háborús bűnösnek. Ma már tudjuk: egyiküknek sem volt igaza. A művész azonban emigrációba kényszerült és többé nem térhetett haza. 1960-ban New Yorkban hunyt el. Rehabilitációja azóta többszörösen megtörtént, elegendő csupán Vázsonyi Bálint életrajzi monográfiájára és a *Dohnányi Évkönyv* kiadványsorozatra utalnom. Ez a tanulmánykötet fontos továbblépés Dohnányi életművének interpretációjához. Kovács Ilona a zeneszerző kamaraműveinek itthon és Londonban őrzött primer forrásokon alapuló elemzésével új megállapításokat tesz a művész zeneszerzői műhelyéről, a zenéje és a tánc kapcsolatáról, tanári működéséről, valamint az életmű és a történelem egyes találkozási pontjairól. A jól szerkesztett kötet tizennyolc tanulmánya az elmúlt másfél évtizedben keletkezett.

Kovács Ilona: Dohnányi Ernő új perspektívában. Gramofon Könyvek, Budapest, 2019. 400 o. ISBN 978-615-80474-9-4

A Takács Etel Pedagógiai Alapítvány nyelvézeti, irodalmi, pedagógiai tárgyú disszertációkat közreadó, 2015-ben indult sorozatában Toma Kornélia értekezése a 25. kötet. Kutatási témája a mai, főleg online kapcsolatokra és közösségi médiára épülő személyközi kommunikációban több mint figyelemre méltó. A szerző vallja az élő beszéd semmivel sem pótolható értékét és a retorikai felkészültség fontosságát. Az Y és Z generáció szövegalkotási képességét empirikusan vizsgáló kutatáshoz az évenkénti Kossuthszónokversenyen elhangzott beszédek szolgáltatók alapul. A versenyzők előre megadott témára alkottak expozét, különféle valódi és fiktív szituációkban. A szerző e beszédek szerkezetét, érvelését és stílusát vizsgálta. Számomra a kényszerekről és korlátokról szóló alfejezet különösen érdekes. Ebből is az ún. „külső érvek” rendszere: maxima, tekinthető, bizonyágtétel, statisztika, törvény – magamnak lefordítva: az interiorizált objektivációk. (A belső érvek a szónoktól, magából a beszédből származnak.) A kötet rádöbbent beszédkultúránk alakításának közös felelősségére, amelyről szinte elfeledkeztünk – pedig az iskolában mindenkinek megtanították, hogy az emberré válás alapja a beszéd...

Toma Kornélia: Mai fiatalok argumentációs kultúrája. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2018. 284 o. ISBN 978-615-80351-8-7

Az idősebbek emlékeznek rá: a filmszínházakban – ahogy akkor hívták – a „nagyfilm” előtt a nyolcvanas évek végéig heti megjelenésű filmhíradót, esetleg még kisfilmet is vetítettek. Ez a moziüzemeltetési rendszer a két világháború közötti *Magyar Világhíradó* öröksége volt, amely ugyanazt a célt szolgált, mint a Kádár-korszakban: információközlés, tömegkommunikációs befolyásolás, közönségformálás, propaganda. Az 1914-től 1958-ig bemutatott heti filmhíradók az interneten szabadon elérhetők (<http://filmhiradokonline.hu>). Ezek közül Barkóczi a Magyar Film Iroda által 1931–1944 között készített tekercsekre fókuszál. Másfél évtizedes híradós gyakorlatát elemzi az intézményi háttér, a formai és tartalmi jegyek és a médiatörténeti beágyazottság szempontjából. A hírek – akkor is – szimbolikus jelentőséggel bírtak, a vizuális érvelés gyakran már a főcímekben elkezdődött. A háború kitörésével, majd Magyarország hadba lépésével a műfaj esz-közrendszere és állambiztonsági vonatkozásai (cenzúra) módosultak. Mindezek történelmi, kommunikációelméleti és esztétikai összefüggéseit a szerző olvasmányosan nyomon követi. Nekünk csak olvasni és okulni kell.

Barkóczi Janka: Ezerszemű filmhíradó. Vizuális propaganda Magyarországon 1930–1944. MMA MMKI – L'Harmattan Kiadó, Budapest, 2017. 138 o. ISBN 978-963-414-164-8

A történelem fordulópontjait hajlamosak vagyunk konkrét eseményekhez kötni: mohácsi csata, szatmári béke, világosi fegyverletétel, szarajevói merénylet és így tovább. Pedig a változás sokszor folyamatok eredménye. A történész feladata ilyenkor az összefüggések feltárása. Különösen olyan periódusokról, amelyekben – látszólag – alig változik valami, s mégis, mire a végére érünk, 180 fokot fordultunk. Az 1944–49 közötti fél évtized éppen ilyen, eddig jószerivel átmeneti korszaknak tekintették. A kötet változtat ezen a szemléleten, ráadásul a világháború utáni koalíciós éveket még nem vizsgálta szövegből, a parlament prizmjában keresztül tárgyalja. S mi lenne alkalmasabb a demokratikus átalakulásba vetett hit és az évszázados köztársasági eszme uralomra jutása, illetve az előbb ezt csak akadályozó, aztán korlátozó, végül teljesen felszámoló sztálini szovjetizálás küzdelmének megjelenítésére, mint a politikai csatározások közvélemény számára legszembevetőbb terepe, a parlament. Ennek keretében és tekintélyére hivatkozva szálamízták le a pártokat, internálták a képviselőket, manipulálták a választásokat. A „tisztelet Ház” most felül- és alulnézetben egyaránt megtekinthető.

Palasik Mária: Parlamentarizmustól a diktatúráig (1944–1949). Országgyűlési Hivatala, Budapest, 2017. 464 o. ISBN 978-615-5674-16-7

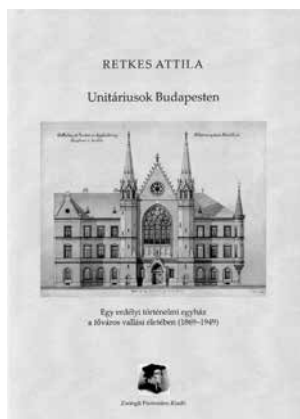
A jó téma kiforrja magát. Igazolja ezt Fejős Zoltán, aki az eredetileg a *Fejezetek Cigánd történetéből* c. 2014-es kötetben megjelent tanulmányát fejlesztette tovább. A tengerentúli migráció általános problematikája eddig is számos szerzőt megihletett (Bába Szilvia, Frank Tibor, Puskás Julianna, Szántó Miklós stb.), most azonban kifejezetten mikrotörténelmi nézőpont dominál: a szerző egyetlen falut vizsgált. Ehhez helyszíni kutatások, családi interjúk, iratok, fényképek, református egyházi anyakönyvek nyújtottak segítséget. Mindezt kiegészítették az Egyesült Államokban fellelhető adatok: Staten Island-i magyar református egyházi és bevándorlási hivatali források, hajózási utaslisták, helyi lapok. 1895–1936 között 546 cigándi bevándorló lépett partra, de a személyek száma ténylegesen kevesebb, mert közben többen haza- és visszautaztak. A kötetből kiderül kik voltak ők, mikor érkeztek, hol telepedtek le, hogyan éltek, mivel foglalkoztak. A leghíresebb közülük alighanem Gutmann Dezső, aki David Gould néven vált jó nevű hollywoodi filmgyári (MGM) táncigazgatóvá. A kötet kuriózuma az 1920-ban hazatért Kő Csáki József verses önéletrajzának közreadása.

Fejős Zoltán: „Mert abban az időben lehetett vándorolni” A cigándi amerikasok emlékezete. Cigánd Város Önkormányzata, 2017. 336 o. ISBN 978-963-12-9311-1

Jelvényyszerző túramozgalmat indított Szádeczky-Kardoss Géza. Szakirodalmi kutatás és személyes terepbejárás alapján felmérte a hazai várakat és mindezt tájegységenkénti kötetekben adja közre. Ezek között – számunkra öröndetes módon – megjelent a Zempléni-hegység is. Tekintsünk el attól, hogy a címben a névelő fölösleges, és fordítsuk figyelmünket a belvíre. A kiadvány szöveges leírásokat, felmérési vázlatokat, térképrészleteket és fotókat tartalmaz. Az építmények megközelítési lehetőségeit egyrészt GPS-koordináták, másrészt a Zempléni-hegység északi és déli turistatérképek K–Ny, E–D mezőinek megadásával közli. A szerző 18 település 27 várát mutatja be abc-sorrendben, Abaújvártól Telkibányáig, közte két általa felfedezett: a kovácsvágási Jakab- és a sárospataki Harda-várat. Szerepel öt további objektum, mint „a korábbi irodalomban várként leírt peremek, kősorok és sánccok”, valamint tíz egyéb lelőhely, mint „lehetőséges várhelyek és várak utaló helynevek”. A kötet végén igazolólapokat és Kék-túra bélyegző helyeket találunk, amelyek segítségével a túrázók elismerő jelvényben részesülhetnek. A munka szenvedélyes szakmaszeretetet és hozzáértést sugall. Csak így érdemes hozzáfogni.

Szádeczky-Kardoss Géza: Várak a Zemplénben. Szerzői magánkiadás, Budapest, 2018. 110 o. ISBN 978-615-00-0306-1

„Mi az, kedves tiszteletes úr, maga közben unitárius lett? – A pataki diákanekdota szerint e szavakkal nógatta Szabó Ernő zenetanár a teológust, aki a kollokviumon már harmadszor futott neki az „Atya, Fiú, Szentlélek...” kezdetű éneknek a harmóniumon, de az első két akkordnál nem jutott tovább. Míg az anekdota a református és unitárius vallás leglényegesebb különbségére tapint rá, Retkes Attila monográfiája éppen az együttműködést bizonyítja: a fővárosi unitárius gyülekezet első nyolc évtizedének történetét a Debreceni Református Hittudományi Egyetem fogadta el doktori értekezésésként. Nyugodtan mondhatjuk: erre minden alapja megvolt. A könyvet úttörő jelentőségű alap kutatások, gazdag forrásbázis, gördülékeny fogalmazásmód jellemzi. A történelmi áttekintést az egyházi vezetők pályaképei és az unitárius vallással hitbeli vagy más alapon kapcsolatba került közismert személyiségek (Jókai Mór, Batthyány Ilona, Bartók Béla) bemutatása színesíti. A szerző feldolgozta az első templom és az Unitárius Misszióház építéstörténetét, nemkülönben a 20. század első felében Budapesten működő egyháztársadalmi szervezetek történetét is.

Retkes Attila: Unitáriusok Budapesten. Egy erdélyi történelmi egyház a főváros vallási életében (1869–1949). Zwingli Protestáns Kiadó, Budapest, 2019. 358 o. ISBN 978-615-81264-0-3

Oroszország lelkiülete örök talány. A történelem során sokan próbálták megérteni. Legkevésbé azoknak sikerült, akik megtámadták. Az orosz öntudatnak sajátos szervező ereje van, amely nem politikai formációkra támaszkodik, hanem a néplélek vallási és szakrális alapjaira. Ezért örvend feltétlen tiszteletnek a mindenkori hatalom, legyen az cári, sztálini vagy putyini. A cseh szerző érdeme a jelenség alapjait képező hagyományrendszer pontos feltérképezése a Fekete-tenger partvidéki ókori kultúráktól Szovjet–Oroszországig. A kötet az egyes korokat, jelenségeket megidéző képekre és ezekhez kapcsolódó, történetileg lineárisan építkező fejezetekre tagolódik. A szerző szerint az orosz lelkiség (és a mai nagypolitika) megértéséhez öt központi alap gondolat társul, amelyeket látni kell: az autokrácia, az ortodox kereszténység, a nacionalizmus/népiség, a megkésett és rendszertelen kulturális fejlődés, végül a pravoszláv romantika. Ezek a tényezők áthatnak minden korszakot s együttesen határozták meg az orosz állam törekvéseit. A könyv érdeme a tisztán politikai ügynek látszó jelenségek ilyen háttérének feltárása.

Martin C. Putna: Képek az orosz vallásosság kultúrtörténetéből. Fordította: Cseh Zoltán. Kalligram Kiadó, Pozsony – Kalligram Polgári Társulás, Dunaszerdahely, 2017. 440 o. ISBN 978-80-8101-958-6

PETŐFI Sándor

A nép nevében

Még kér a nép, most adjatok neki!
Vagy nem tudjátok, mily szörnyű a nép,
Ha fölkel és nem kér, de vesz, ragad?
Nem hallottátok Dózsa György hírét?
Izzó vastrónon őt elégetétek,
De szellemét a tűz nem égeté meg,
Mert az maga tűz; ugy vigyázzatok:
Ismét pusztíthat e láng rajtatok!

S a nép hajdan csak eledelt kívánt,
Mivelhogy akkor még állat vala;
De az állatból végre ember lett,
S emberhez illik, hogy legyen joga.
Jogot tehát, emberjogot a népnek!
Mert jogtalanság a legrútabb bélyeg
Isten teremtményén, s ki rásüti:
Isten kezét el nem kerülheti.

S miért vagytok ti kiváltságosok?
Miért a jog csupán tinálatok?
Apáitok megszerzék a hazát,
De rája a nép-izzadás csorog.
Mit ér, csak ekkép szólni: itt a bánya!
Kéz is kell még, mely a földet kihányja,
Amíg föltűnik az arany ere...
S e kéznek nincsen semmi érdeme?

S ti, kik valljátok olyan gőgösen:
Mienk a haza és mienk a jog!
Hazátokkal mit tennétek vajon,
Ha az ellenség ütne rajtatok?...
De ezt kérdezem! engedelmet kérek,
Majd elfeledtem győri vitézségetek.
Mikor emeltek már emlékszóbot
A sok hős lábna, mely ott úgy futott?

Jogot a népnek, az emberiség
Nagy szent nevében, adjatok jogot,
S a hon nevében egyszersmind, amely
Eldől, ha nem nyer új védoszlopot.
Az alkotmány rózsája a tiétek,
Töviseit a nép közé vetétek;
Ide a rózsza néhány levelét
S vegyétek vissza a tövis felét!

Még kér a nép, most adjatok neki;
Vagy nem tudjátok: mily szörnyű a nép,
Ha fölkel és nem kér, de vesz, ragad?
Nem hallottátok Dózsa György hírét?
Izzó vastrónon őt elégetétek,
De szellemét a tűz nem égeté meg,
Mert az maga tűz... ugy vigyázzatok:
Ismét pusztíthat e láng rajtatok!

Pest, 1847. [március]

*Rovatunk a szépirodalom mindenkori helyzetértékelő és programadó felelősségére fókuszál,
történelmi idők példáiival.*

Dr. Otto v. Habsburg
Le Président
Hindenburgstraße 15
D-82343 Pöcking
Tel. +49-81 57-7015
Fax +49-81 57-7087
E-Mail: habsburg@habsburg.de

Kedves Dr. Bolvári-Takács Főszerkesztő!

Melegen köszönöm barátságuk és szolidaritásuk számos jelét kilencvenedik születésnapom alkalmából. Ha elérjük ezt a magas kort, sok ok van arra, hogy hálásak legyünk.

En mindenek előtt Istennek mondok köszönetet. Igaz, az én idöm viharos volt, volt sok elveszett csata, de a végén mégis szebb időket várhatunk. A zsarnokok, akik ellen harcolhattam, nagyobbára már nincsenek itt ezen a földön. Számos honfitársam visszanyerte a szabadságot és hazáját. Barátok, akikkel az ávek folyamán találkoztam, mint a Balti népek és a Macedónok, újra élnek a saját földjükön. Azok, akikért még tovább kell működünk, még nem érték el a céljukat, de van szép kilátásuk sikerre.

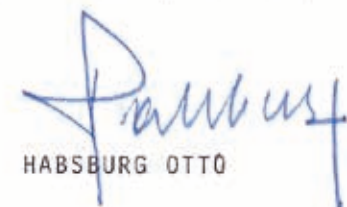
Európa sokat haladt, ami biztosítja a jövőjét. Lesz földrész a szabadságban, ezzel haza polgárai számára.

Mint keresztényeknek nincs jogunk pesszimistának lenni, mivel ott van az Úr ígérete, hogy a pokol sohase fogja legyőzni Egyházát.

Végül sok utódom van, akikre számíthatok.

Főleg boldog vagyok, hogy azokat a feladatokat, melyek kel itt foglalkoztam, a jövőben az eljövendő nemzedékek is tovább elfogadják. Itt leányomról, Walburgáról, legyen szó, aki mint a Nemzetközi Paneurópai Unió főtitkára tovább működik közös célja inkért. Fiam Károly erőlyesen harcol a népek önrendelkezési jogáért az UNPO keretében. Végül fiam György mint magyar Nagykövet működik az Európai Unióban a magyar tagság érdekében.

Igy tehát minden barátomnak mondhatom: legyetek bizalommal a jövőben! Az életnek van magasztos értelme még a legnagyobb viharok közepette is, hacsak hűségesek maradunk Istenhez, népünkhöz és Európához, annak a történelem által nekünk hagyott gyönyörű kulturájával.

HABSBURG OTTO

Pöcking, 2002. november há.